Visu zemju proletārieši, savienojieties!

ĻEŅINA KAROGS

Iznāk kopš 1950. gada 29. marta
Maksā 3 kap.

LATVIJAS KOMUNISTISKĀS PARTIJAS PREIĻU RAJONA KOMITEJAS UN PREIĻU RAJONA TAUTAS DEPUTĀTU PADOMES LAIKRAKSTS

Nr. 111 (5960)
SESTDIEN,
1989. gada 16. septembrī

Noslēguma stadijā

ir nebūt ne vienkāršās pilsētas saimniecības sagatavošana apkures sezonai. Līvānu apvienoto katlu māju un siltumtīklu direkcijas tradīcijās nav gaidīt sezonas oficiālo atklāšanu — 10. oktobri, bet būt tai gataviem jau septembra beigās. Šovasar stāvokli atviegloja tas, ka siltumtrases kapitālā rekonstrukcija nebija paredzēta, darbi bija paveikti jau pagājušajā gadā.

Taču apvienoto katlu māju un siltumtīklu direkcijas darbiniekus uztrauc viens no trases iecirkņiem, kura rekonstrukcijas projekts tapa tikai jūlijā, un paveikt diezgan lielu darba apjomu šosezon neizdosies. Nav arī īsti skaidrs par dažiem resoriem piederošajiem tīkliem, ko direkcija, atbilstoši gatavības stadijai, ņem savā bilancē.

Turpinās štatu komplektēšana, no jauna darbā pieņemti trīs cilvēki.

I. IVANOVA

Rajona lauki: fotoinformācija

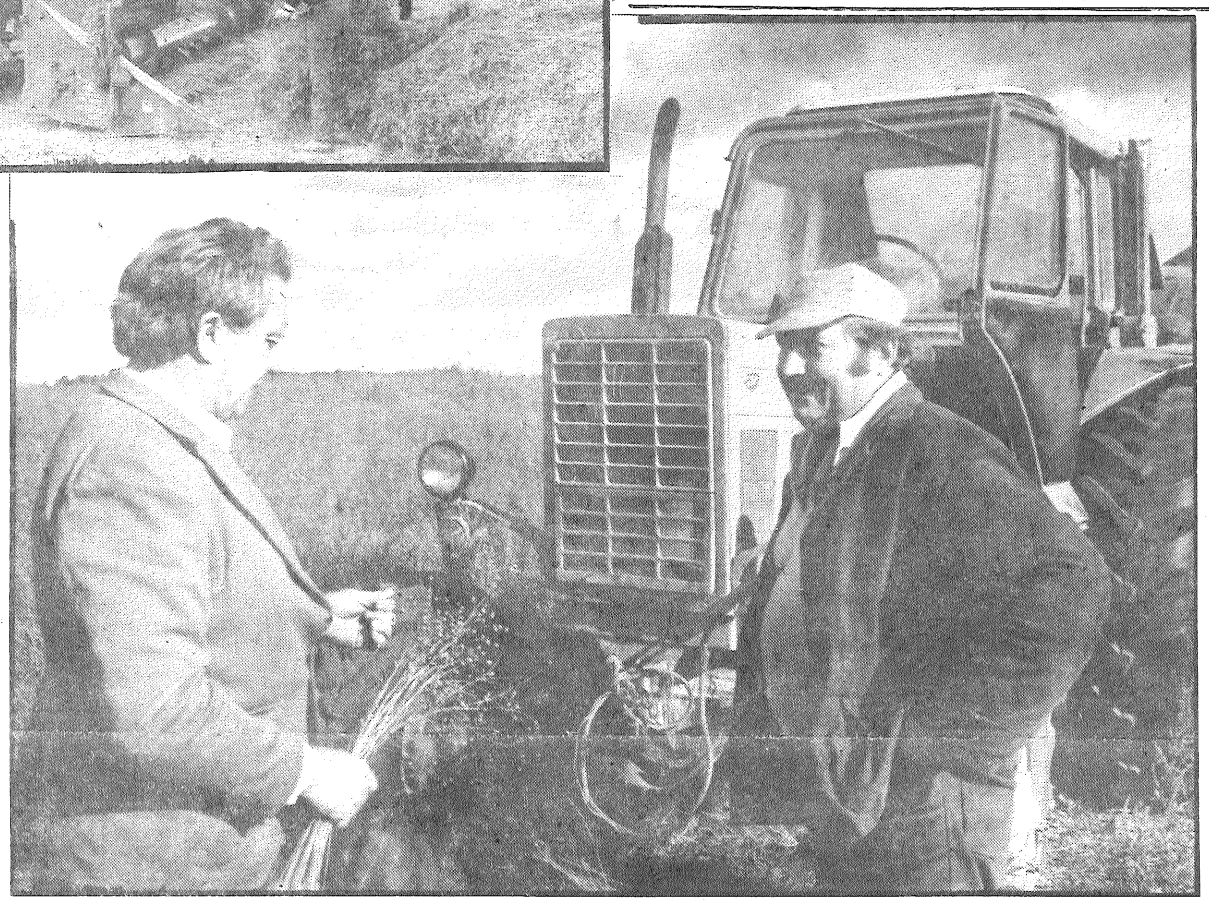

Suvorova kolhozs Silajāņos ir kā kontrasts citām rajona saimniecībām, taču arī šeit šoruden dara, ko var. Graudu kombaini jau nolikti tehnikas glabāšanas laukuma vienā pusē. Bet vēl daudz kas palicis uz lauka. Otrajā iecirknī tika kults linu juceknis, sievas un vīri lasīja kartupeļus. Stāstīja, ka palidzot arī skolēni no Silajāņu deviņgadīgās skolas. Būšot arī no Riebiņu vidusskolas. Bet šajā pēcpusdienā vīri brauca ar zirgeļiem. Ratos ieliktas kastes, un sievas likņāja pēc bumbuļiem.

Necik tālāk, aiz krūmu pudura stāvēja linu kombains. Klāt pienākot, varēja pazīt mūsu rajona slaveno linu kombainieri no ražošanas apvienības «Ražība» Georgu Spūli. Kā viņš šeit nokļuvis?

Izrādās, paspējis palidzēt plūkt linus Dzeržinska kolhozā, kolhozā «Sīļukalns» un tagad strādā Silajāņos. Kārtējo reizi sakārtojis kombainu darbam, iemetis piekabē maišeli ar linu jucekni, iedams uz traktora kabīni, vēl noprasīja agronomam:

— Cik šai laukā hektāru? Līdz vakaram būs caurī!

Un aizbrauca pa saveldrēto lauku. Aiz kombaina veidojās gluds linu stiebriņu klājiens.

G. Spūlis linus novāks, bet kolhozniekiem — rūpes, — visu sagatavot nodošanai valstij. Līdz 24. septembrim kolhozā pie liniem strādās talcinieki no dienvidiem. Cerams, viss tiks sakopts.

ATTĒLOS: linu kombainieris G. Spūlis (no labās) sarunā ar agrorūpnieciskās apvienības «Preiļi» galveno agronomu J. Kivlenieku; linu jucekņa kulšana.

J. ZANDES foto

Meža kopēju rūpes

Kopš 1985. gada atjaunota Preiļu mežniecība. Ko dara tās kolektīvs, kādi uzdevumi tam veicami? Stāsta mežniecības priekšnieks PĒTERIS LEIKUMS:

— Esam Daugavpils mežrūpniecības saimniecības pakļautībā. Apsaimniekojam 11 831 hektāru mežu un purvu Preiļu rajona lielākajā daļā. Pārējā daļa nodota Līvānu mežniecībai. Pavisam ir 76 mežu masīvi. Vislielākais — Sīļukalnā. Prāvas mežu platības atrodas Aglonā, Pelēčos, mūsu pārziņā ir arī Grāveru sils.

Preiļu mežniecība dalās 12 iecirkņos. Mūsu rūpes ir kokmateriālu sagāde, meža kopšana un atjaunošana. Gada vidējā izstrāde — 14 000 kubikmetru kokmateriālu. Tie ir lietkoki, malka, papīrmalka, ko sūtām arī eksportam.

Lielāko kokmateriālu daļu (9 000 m³) sagatavojam kailcirtēs, pārējo daudzumu — kopšanas cirtēs. Valsts mežos valda stingrs likums — cik lielas platības izcirstas, tik jāatjauno. Sogad kailcirtēs iestādīsim 35 hektārus meža.

Ar labu meža materiālu ir paknapi. No 9 000 kubikmetriem, kas iegūti kailcirtēs, tikai 2 500 kubikmetri ir skujkoki. Nolaistā stāvoklī ir meža ceļi. Pagājušajā gadā uzbūvēti 4,3 kilometri ceļa Sīļukalna masīvā. Sogad noslēgts līgums ar 24. ceļu remontu un būvniecības pārvaldi par 60 tūkstošiem rubļu par jaunu meža ceļu ierīkošanu.

Mūsu mežnniecības pārziņā ir deviņi dabas aizsardzības objekti. Rūpējamies par Cirīšu ezera Upursalu, Liepu salu, ainavu, Ašenieku purvu, kur ir dzērveņu liegums, Velna ezeru Grāveru silā — vienu no skaistākajiem mežezeriem Latvijā. Izdarām sanitārās cirtes Preiļu, Galēnu un Gelenovas parkos.

Meži kļūst bagātāki ar faunu. Bet zvēru daudzums ir jāregulē, jo tie nodara postījumus jaunaudzēm. Sevišķi aļņi. Vienu gadu parēķinājām: kopumā nopostīti 44 hektāri jaunmeža. Tādēļ limits aļņu atšaušanai mežniecībā bija dots četrreiz lielāks kā parasti.

Mūsu nelielais kolektīvs par mežu rūpējas visu iespēju robežās. Varētu darīt vairāk, bet — trūkst strādājošo.

Pierakstīja J. GURGONS

Kā klājas, jaunsaimnieki?

Ja tev pietiks spēka noplūkt nātres, kas pie tēva sliekšņa zied...

Šī skumjā dziesmiņa par tēva mājām nāk prātā allaž, kad redzu atstātas lauku sētas. Un ne tikai atstātas, bet arī nesakoptas lauku mājas, kuru mūsu rajonā ir atliku likām. Nāk prātā bērnība, kad aiz katra uzkalniņa kūpēja dūmeņi. Ja nu līdzšinējās ziedu daudzveidības pie lauku sētām arī nebija, tad tomēr katrā ziedēja peonijas, smaržoja narcises un flokši, un pagalmi lepojās ar skaistu mauriņu. Bet rudenī bieži vien vēl pusplaukušos dāliju pumpurus salna vienā naktī nopļāva kā ar sirpi...

Tā visa tagad tik ļoti pietrūkst manas paaudzes cilvēkiem, jo mēs jau paši aizbēgām no šīm sētām un iznīcībai nolemtajiem laukiem, bet tagad gaidām, lai kāds cits, nevis mēs paši, atgrieztos tur. Mēs gribam, lai vismaz mūsu bērni, ja ne katrs kļūst maizes audzētāis, tad vismaz lai zina un ciena maizes garšu.

Šī dziesmiņa nāca prātā, arī braucot pa padomju saimniecības «Rušona» ceļiem, lai rudens atvasaras dienā mazliet pakavētos jauno zemnieku, fermeru vai jaunsaimnieku (sauciet viņus, kā gribat) sētās. To darījām kopā ar agroapvienības «Preiļi» priekšsēdētāja vietnieku Ivanu Jeršovu. Šķiet, bija interesanti un svētīgi ielūkoties, ko šajā vasarā ieguvuši jaunie zemnieki, kur vīlušies un kāpēc? Vai raduši ticību zemei un ir pārvarējuši pirmās un nebeidzamās likstas, kas saistītas ar celtniecības materiālu, lauksaimniecības tehnikas trūkumu un kļūmēm, ar tukšo «saimnieka» kabatu? Lai nu kā, bet rudenī jāvelk bilance kopā — cik iztērēts, cik nopelnīts un kā saimniekot turpmāk. Jo, kā saka, — parāds nav brālis. No valsts aizņemtie līdzekļi jāatdod atpakaļ jau tuvākajos gados.

Pirmā — Donāta Rožāna sēta. Saimnieks noguris pēc kartupeļu talkas, bet vienlaikus priecīgs, ka vismaz tupeņi zem jumta un prāvajam ganāmpulkam būs, ko silēs likt. Divi lieli aurodi pilni ar graudiem. Pagaidām gan — netīrītiem. Lūk, te arī sākas rūpes: kā iztīrīt graudus, kur dabūt ziemāju sēklu? Un vispār. Jāapbrīno šī stiprā lauku vīra uzņēmība vienam pašam (dēls iesaukts armijā) uzņemties tādu darbu lērumu un atbildību. Un vēl — pretrunu tik pilnajā laikā, kad ej nu sazini, kā pēc dažiem gadiem ievirzīsies attieksme pret zemnieku.

Allaž vinnē tas, kas izšķirošajos brīžos arī riskē. Runājot par zemniekiem, jādomā, ka vinnēs vai vienkārši «izdzīvos» tas, kurš pratīs saimniekot. Kuram ik rudeni būs šķūnī tik siena, cik vajag lopiem. Ja no savas aprūpējamās zemītes viņš spēs pabarot ne tikai savu ģimeni, bet arī saražot pārtiku pilsētnieku galdam. Padomju saimniecības «Rušona» jaunsaimnieki, droši vien, būs dzirdējuši, ka, piemēram, Rietumvācijā viens fermeris saražo un pārdod produkciju, kas nodrošina aptuveni 67 cilvēku valadzības.

Līdz tam, protams, vēl tālu, ja esi saņēmis mantojumā vecu «graustu», kā, piemēram, Jāzeps Bečs. Mājā nav pat elektrības. Rušonā šādu cilvēku un dieva pamestu stūrīšu nav mazums. Un te grūti kādu vainot. Tāds bija laiks. Nē, Beči nevienu nevaino, bet drīzāk ir pateicīgi saviem radiem, kuri atdeva šo nevienam vairs nevajadzīgo mājokli. Vismaz, kamēr jaunā māja tiks uzcelta, ir kur apmesties. Turpat kalniņā liek pamatus jaunajai dzīvojamai mājai. Sarunāts, ka Ludzas rajona Kirova kolhozs piegādās bloku karkasu, kas, protams, pasteidzinās tās būvi.

Bet šodien... Šodien satikām jauno zemnieku ģimeni, kur mājās ir īsta saimniece. Jo, atklāti sakot, ne es, ne mans ceļabiedrs — rajona fermeru «šefs» Ivans Jeršovs, — nebijām cerējuši ieraudzīt tik sakoptu pamestu vecu lauku māju. Lūcijai Bečai ir svodri visi mājas stūrīši. Šodien vienīgās bažas — kā būs ar siltumu ziemā?

Laikam šie cilvēki atraduši sevi te Kankulu sādžā, kur daba tik gleznaina, kur rudeņos briest dārzos āboli, kur vasarās uzkalninos daudz zemenu un kur Līgo nakts gunis redzamas gandrīz vai desmitiem kilometru attālumā. Jā, arī Beču «klētiņā» sabērts labs miežu un auzu kūlums. Kūtī, cik iespējams, izvietoti mājlopi. Bērniem par prieku un arī aprūpei mājo truši, nutrijas, vistas. Īsta lauku idille un, galvenais, ticība, ka te viņiem būs labāk nekā Preiļos, kur dzīvoja līdz šim. Lūcija piebilst, ka palīdzot radinieki, kuri brīvajās dienās labprāt braucot šurp pastrādāt celtniecībā un citos darbos.

Darbs dzen darbu. Labi, ka šogad pati vasara un rudens veicina saimniekošanu. Kaut ātrāk mājā būtu elektrība! Šo «kaut ātrāk», protams, jaunsaimniekiem ir daudz.

Otra pilsētnieku ģimene, kuri meklē sevi jaunsaimnieku godā, ir Dzidra un Georgs Stupāni un viņu divi dēlēni un meitiņa. Ko nu te sacīt? Laikam, daudzām paziņām, varbūt — arī darbabiedrenēm, škita pārdrošs un nesaprotams Dzidras solis atstāt centrālās rajona bibliotēkas direktora vietnieces amatu un vilkt kājās gumijas zābakus. Bet Dzidrai un viņas dzīvesbiedram tā ir

Turpinājums 2. lpp.

Latvijas tauta pati lems savu likteni

Latvijas krievu kultūras biedrība, iepazinusies ar PSKP CK paziņojumu par stāvokli padomju Baltijas republikās, uzskata par savu pienākumu paziņot sekojošo.

Tā rezultātā, ka tauta atbalstīja pārbūves procesus Latvijā, tika izveidota Latvijas Tautas fronte un notika pārmaiņas Latvijas Komunistiskās partijas vadībā. Republikas jaunā partijas vadība saprot, ka latviešu tautas nacionālās atjaunotnes process, kā arī citu Latvijā dzīvojošo nacionālo grupu pašapziņas pieaugums ir revolucionāro pārmaiņu neatņemama sastāvdaļa, veidojot jaunu demokrātisku un tiesisku valsti. Tieši tāpēc Latvijas Komunistiskās partijas vadība šobrīd kā nekad agrāk visā pēckara vēsturē bauda plašas sabiedrības simpātijas un atbalstu.

Tādēļ jo lielāks pārsteigums bija PSKP CK paziņojumā redzēt pazīmes, kas liecina par neuzticēšanos republikas partijas vadībai, kura it kā nav spējusi procesu noturēt pārbūves pārmaiņu normālajā gultnē, nav spējusi pārtraukt «negatīvas tendences» un pat koketē «ar nacionālistiskiem elementiem». Turklāt ar nacionālistiskiem elementiem un profašistiskām organizācijām PSKP CK, acīmredzot, saprot Baltijas visas sabiedriskās un sabiedriski politiskās organizācijas, jo savā paziņojumā neizdala nevienu organizāciju, kas atbilstu PSKP priekšstatiem par progresīviem spēkiem.

Latvijas krievu kultūras biedrība atbalsta LTF programmu un šajā organizācijā saskata nevis ekstrēmistu saujiņu, kas tautai uzstiepj savas neprātīgās idejas, bet gan organizāciju, kas spēj vispilnīgāk paust kā latviešu tautas, tā arī Latvijas nacionālo minoritāšu intereses. Šo organizāciju atbalsta arī Latvijas nacionālo kultūras biedrību asociācija, kuras biedri mēs esam. Tāpat kā asociācijas citas nacionālās kultūras biedrības, mēs LTF likteni saistām ar pārbūves likteni. Ne velti taču tās pārstāvjus tauta ievēlējusi PSRS Augstākajā Padomē, un mums šķiet nopietna politiska kļūda viņus pieskaitīt ekstrēmistiem. Mūsuprāt, tieši LTF ir galvenais spēks, kas spēj nacionāli demokrātisko kustību norobežot no tiem, kas problēmas tīko atrisināt vardarbīgā ceļā. Bet mēģinājums samest vienā kaudzē republikas veselīgos un regresīvos spēkus var vienīgi kaitēt demokratizācijas kustībai un spārnot ekstrēmistus, ko neatbalsta neviena no pastāvošajām sabiedriski politiskajām organizācijām.

Vērtējot notikumus, kas Baltijas republikās risinājās 1989. gada 23. augustā, PSKP CK paziņojumā skaidri redzami tiek sajaukti tādi jēdzieni kā antisovetisms un tautu centieni, tas, ka tautām ir savs viedoklis par Molotova—Ribentropa pakta nozīmi. Nav izslēgts, ka šis viedoklis atšķirsies no slēdziena, kādu dos PSRS Augstākās Padomes komisija. Baltijas tautas ir pietiekami plaši informētas par pakta slepeno protokolu saturu, kā arī par notikumiem, kas sekoja pēc šo protokolu parakstīšanas. Acīmredzot pēdējais vārds te jāsaka nevis PSRS Tautas deputātu komisijai, bet tautām, kuru likteni arī bija tās protokolu parakstīšanas politiskās sekas, par kurām strīdas cienījamie deputāti.

23. augustā Latvijas, Igaunijas un Lietuvas tautas, baznīcu zvaniem skanot, klusēdami, organizēti un ar cieņu saņēmās rokās, lai paustu savu spriedumu nacionālo likteņu izlemšanas noziedzīgām politiskām metodēm. Starp viņiem bijām arī mēs. Ar šās akcijas organizēšanu Igaunijas un Latvijas Tautas frontes, kustība «Sajūdis» nodemonstrēja visaugstāko politiskās kultūras paraugu. Lozungu absolūtais vairākums slepenos protokolus novērtēja kā noziegumu pret cilvēci.

PSKP CK Baltijas 23. augusta notikumu nekonkrētā kritika neļauj saprast, kādus konkrētus lozungus tā vērtē kā pretpadomju un ekstrēmistiskus. Varbūt tos, kas nosoda varu, kura vēl aizvien nav padomju vara? Vai tos, kuros pausti Latvijas tautu centieni pašiem lemt savu turpmāko likteni? Latvijas tauta — latvieši un nacionālās minoritātes — vēlas vienu: ar skaidru prātu novērtējot savu vēsturi, apsvērti izanalizējot perspektīvas, mierīgi apmainoties domām, demokrātisku vēlēšanu ceļā paši brīvi noteikt savu ceļu un lemt, kā turpmāk attīstīties. Pēdējais vārds, ko garantē Konstitūcija, pieder tikai pašai Latvijas tautai. Šis vārds vēl nav pateikts. Un PSKP CK paziņojumam var būt katalizatora bīstamā loma, tas var izprovocēt steigā pieņemtu un ne līdz galam pārdomātu lēmumu.

Bet, lai ko izlemtu Latvijas tauta, lai kā noteiktu savu likteni, tās plānos neietilpst un nevar ietilpt draudzīgu attiecību pārtraukšana ar PSRS. Tāpēc Latvijas tautu apvainot pretpadomju noskaņojumos ir absurds. Pretpadomju un pretkrievu noskaņojumi ir postoši Latvijas nākotnei, lai kādu ceļu tā izvēlētos. Šie un citi Baltijas tautu frontēm adresētie apvainojumi, konkrēti tie, ka tās it kā piesavinājušās tautas innterešu patieso paudēju lomu, šo republiku tautām ir dziļi aizvainojoši. Šo kustību masveidība runā pati par sevi.

Mēs piekrītam tai vietai PSKP CK paziņojumā, kur uzsvērts ka pārbūve tautām devusi «pārliecību, ka tās spēj patstāvīgi risināt savas politiskās dzīves problēmas». Tomēr PSKP CK paziņojums šo pārliecību stipri vājinājis.

Latvijas krievu kultūras biedrības valde,

M. KOSTEŅECKA,

PSRS Tautas deputāte.

Ja tev pietiks spēka noplūkt nātres, kas pie tēva sliekšņa zied...

Sākums 1. lpp.

atgriešanās savā bērnībā. Laukos dzimušiem un augušiem cilvēkiem, laikam, to ir pietrūcis visu mūžu...

Tagad uzkalniņā tiek būvēta kūts vai, gribētos teikt, vesels saimniecības ēku komplekss. Jābūvē arī dzīvojamā māja. Pagaidām, kā saka, rokas par īsām un kabata patukša. Tāpēc visam savs laiks. Šobrīd galvenais ir ticība, ka spertais solis nav bijis pārsteidzīgs. Abi vēl jauni, puikas arī paaugsies. Problēmas — tās pašas, kas katram «Rušonas» jaunsaimniekam

Broņislavs Deiko saimnieko savā mājā. Tiesa, ar viņa aiziešanu pie savas zemītes padomju saimniecība «Rušona» zaudēja labu mehanizatoru. Toties Rušonas jaunsaimnieku «apvienība» ieguva savu kombainieri un visnotaļ labu speciālistu tehnikas lietās. Broņislavs sācis kā īsts zemnieks — turpat vai ar līdumu līšanu. Nupat uzarta zemīte, kura gadus desmit nav bijusi ne īsti pļava, ne tīrums. Pats rāda, ka pēc zemes ierīkotāju plāniem arī te līdzās skaitoties aramzeme, bet patiesībā jau sen aizaudzis krūmājs. Jādomā, kā šiem hektāriem atgriezt tīrumu statusu.

Tāds ir jaunsaimnieka liktenis — no tumsas līdz tumsai strādāt. Un tad var cerēt, ka, varbūt, kādreiz tiksi uz zaļa zara, un tavi bērni būs tie, kam vismaz kārtīgs jumts būs uz galvas. Nē, viņi nesūdzas par savu likteni, jo galu galā šo «krustu» ir labprātīgi izvēlējušies un ir pārliecināti, ka ar vīra spēku un prātu pēc pāris gadiem ieies kārtīgās sliedēs.

Jāzepa Kotāna sētā un plašajā pagalmā — īsta tehnikas stāvvieta. Vāc un pērk norakstīto tehniku: Jaunaglonā, pie melioratoriem, sovhozā. Nav jau tās rocības, lai visu jaunu sagādātu. Un arī neatmaksājas vienam jaunsaimniekam pirkt, teiksim, dārgu kombainu. Ar laiku no divām, trim nodrāztām «Nivām», iespējams, izdosies samontēt savējo kombainu. Puikām — Andrim, Robertam un mazajam Jānim — būs darbs un izziņas avots šīs sarežģītās lauksaimniecības tehnikas kārtošanai. Vēl Kotānu ģimenē aug meitiņa. Šodien vecāki ļoti tic, ka viņu bērniem kādreiz būs laba māja, ka šo dabas krāšņo stūrīti, kurš saņemts mantojumā no tēva, izdosies pārvērst par ekonomiski stipras ģimenes saimniecību. Starp citu, Kotānu ģimenes māja pagaidām bija vienīgā, kur jau mēģināts veidot alejas, kur arī sakopts katrs pagalma stūrītis, kur pretī pēdējai rudens saulei kāri stiepās krāšņo asteru un citu rudens ziedu pumpuri.

Vēl par vienu tukšu lauku sētu Rušonā kļuva mazāk, kad to nopirka Jevstignejs Solovjovs. Daži peļ sovhoza vadību, ka tik daudz zemes iedalīts cilvēkam, kurš te ne dzimis, ne audzis, bet tikai kādu laiku saimniecībā strādājis. Citi savukārt vienkārši netic, ka tāds «vientuļnieks», kuram dzīvesbiedre laukos nerādoties, tiks galā ar daudzajiem hektāriem aramzemes. Nu atliek pierādīt, ka tā ir tukša salmu kulšana. Saimniecības ēku un mājas sakārtošanā šovasar padarīts daudz. Daži tīrumi gan palikuši vēl nenopļauti, bet tikai tehnikas niķu dēļ. Taču šobrīd, laikam, jau viss būs savākts kopā. Daudz graudu iekūlis jaunsaimnieks, ir sagatavoti pat zāles milti, jo iekavētais pļāvums bija izdevīgs tieši šādas lopbarības uzkrāšanai. Un ir kam izbarot arī šo lopbarību, kūtī — savi trīspadsmit ragu lopi.

Pabijām arī pie Jāņa Krivāna, kurš šogad mācās saimniekot patstāvīgi. Lopbarība sagatavota, krietni saaugušas bietes, izskatījās, ka ražens arī kartupeļu lauks. Bet — ne sākuma, ne gala darbam dzīvojamās mājas un saimniecības ēku celtniecībā.

Tā nu sanācis, ka vairums Rušonas jauno zemnieku zemes robežojas viena ar otru. Un tā ir pat sava veida veiksme. Vairums strādā, viens otram palīdzēdami, kooperējoties ar tehniku un padomu pārņemdami. Ir lielāka garantija, ka darbus visi paveiks laikus. Kaut tikai sīkas kaimiņu ķildas neizjauktu šo kooperāciju, nepārietu ļaunā skaudībā.

Ja man jautātu, kas visspilgtāk palicis prātā, apciemojot Rušonas puses jaunsaimniekus, tad teiktu — bērni. Gandrīz katrā mājā aug dēli un meitas. Tas, ka vecāki viņiem grib atgriezt skaistos saules rietus un lēktus un rasotās pļavas, ir daudz. Arī — darba tikumu. Redzējām, ka šovasar daudz padarīts, bet arī turpmāk jādara vēl ne mazums. Tātad — cilvēki ne tikai vārda «fermeris» dēļ sākuši atdzīvināt šo kādreiz tik apdzīvoto, bet tagad likteņa varā atstāto zemes daļiņu.

Atzīšos, ka brīžiem biju arī vīlusies. Jo redzēt, ka dažā labā sētā tikko iesākti rakt kartupeļi un to dara ar visparastākajām siena dakšām, ka māja ir viens vienīgs grausts, bet «fermeris» brauc «Nivā», ir pavisam skumji. Es saprotu, ka vajag vieglo automašīnu, un valsts iet pretim, dodot iespēju to nopirkt, bet nekad nesapratīšu, kā jauni un spēcīgi cilvēki var tiktāl nolaist māju, kurā viņi piedzimuši un pavada savu mūžu. Skumji, ka viens otrs jaunsaimnieks vai jaunsaimniece nav varējuši noplūkt vai nopļaut nātres, kas pie mājas sliekšņa zied...

A. IĻJINA

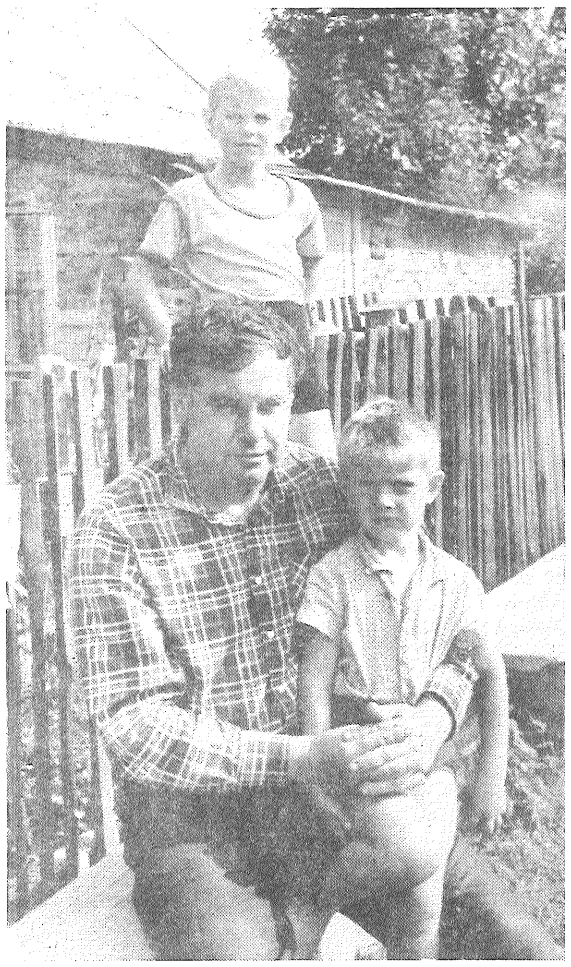

● *Jāzepa Kotāna ģimene ir bagāta — aug trīs dēli un meitiņa. Abi ar dzīvesbiedri Mariju, laikam, tāpēc arī spēra izšķirošo soli — kļuva par jaunsaimniekiem.*

J. SILIČKA foto

Rudens darbu gaita

Klimatiskie apstākļi šoruden sekmē visu lauku darbu veikšanu. Pagājušajā nedēļā rajonā pilnīgi pabeigta graudaugu novākšana, un pašlaik jau varam konkrēti runāt par sasniegto. Graudu ieguvē plānotais ražošanas uzdevums izpildīts par 104 procentiem. Salīdzinot ar 1988. gadu, iekults par 29,2 tūkstošiem tonnu graudu vairāk (bunkursvarā). Lielākā raža — agrofirmā «Sarkanais Oktobris», kolhozos «Sarkanā ausma» un «Jersika» (attiecīgi 42,6; 36; 30,7 centneri graudu no viena hektāra). Vislielāko kāpinājumu graudu ieguvē panākuši kolhozs «Vārkava» (233 procenti) un Kirova kolhozs (192 procenti) un «Galēni» (187 procenti). Rajonā kopumā no viena hektāra šogad ievākti 26,5 centneri graudu. Diemžēl četrās saimniecībās («Vanagi», Suvorova kolhozs, Aglonas un Rušonas padomju saimniecības) ražība ir zem 20 centneriem no hektāra.

Sekmīgi rit kartupeļu novākšana. To platības sarukušas vairāk nekā par 50 procentiem. Labākā ražība ir «Galēnos» (268 centneri no hektāra) un agrofirmā «Sarkanais Oktobris» (216 centneri). Rajonā vidēji — 154 centneri. Taču nepiedodami zema kartupeļu ražība ir kolhozā «Dzintars» — tikai 65 centneri no hektāra. Grūtības radušās pārtikas kartupeļu sagādē. Jo prasības ir ļoti stingras, bet bumbuļi cietuši no lakstu puves. Ar Ministru Padomes lēmumu atļauts iepirkt kartupeļus ar kraupi (līdz 20 procentiem).

Vēl nav pabeigta linu plūkšana. Visvairāk to nenovākts Suvorova kolhozā un kolhozā «Vanagi». Pēdējā tos plūkt gan neatmaksājas, jo tīrumos vairāk nezāļu nekā linu. Rajonā kopumā ir iespējas izpildīt noslēgtos kontraktācijas līgumus par linšķiedras piegādi valstij.

Jāturpina lopbarības krājumu papildināšana, jo visu veidu zāles lopbarības līdz plānotajam daudzumam vēl pietrūkst 20 procentu apmērā. Būs nepiedodami, ja šogad paliksim bez vajadzīgā salmu daudzuma. Par nopietni vajadzētu domāt Rušonas padomju saimniecībā, Suvorova kolhozā un «Ezerciemā», kur salmu sarūpēts mazāk par 50 procentiem no vajadzības. Kur netiks noganīti ilggadīgo zālāju atāli, tie obligāti jānovāc skābbarībai. Citādi nākamgad to laukos uz labu ražību nav ko cerēt.

Jāpabeidz kukurūzas novākšana, jo no rītiem sāk parādīties salnas. Kopumā stāvoklis rajona saimniecībās ir normāls. Šīs nedēļas sākumā visvairāk nenovāktu platību bija kolhozā «Vārkava» un Aglonas padomju saimniecībā.

Normāli rit ziemāju sēja. Nedēļas sākumā tie bija iesēti 76 procentu apmērā. Četras saimniecības (Dzeržinska, Kirova kolhozi, «Dzintars» un «Sarkanā ausma») ziemāju sēju jau pabeigušas. Sējas tempi jākāpina Rudzātu padomju saimniecībā, «Vārkavā», bet jo sevišķi — «Ezerciemā», kur bija iesēti tikai 11 procenti.

Saimniecības uzsākušas rudens aršanu. Te priekšgalā izvirzījušies Dzeržinska un Kirova kolhozi, kolhozs «Šīļukalns». Rudens aršana jāveic ļoti rūpīgi. Pareizi jāizlemi darba samaksa, nosakot piemaksas par kvalitatīvu darbu, bet nemaksājot par brāķi.

J. KIVLENIEKS,
agroapvienības «Preiļi» galvenais agronoms

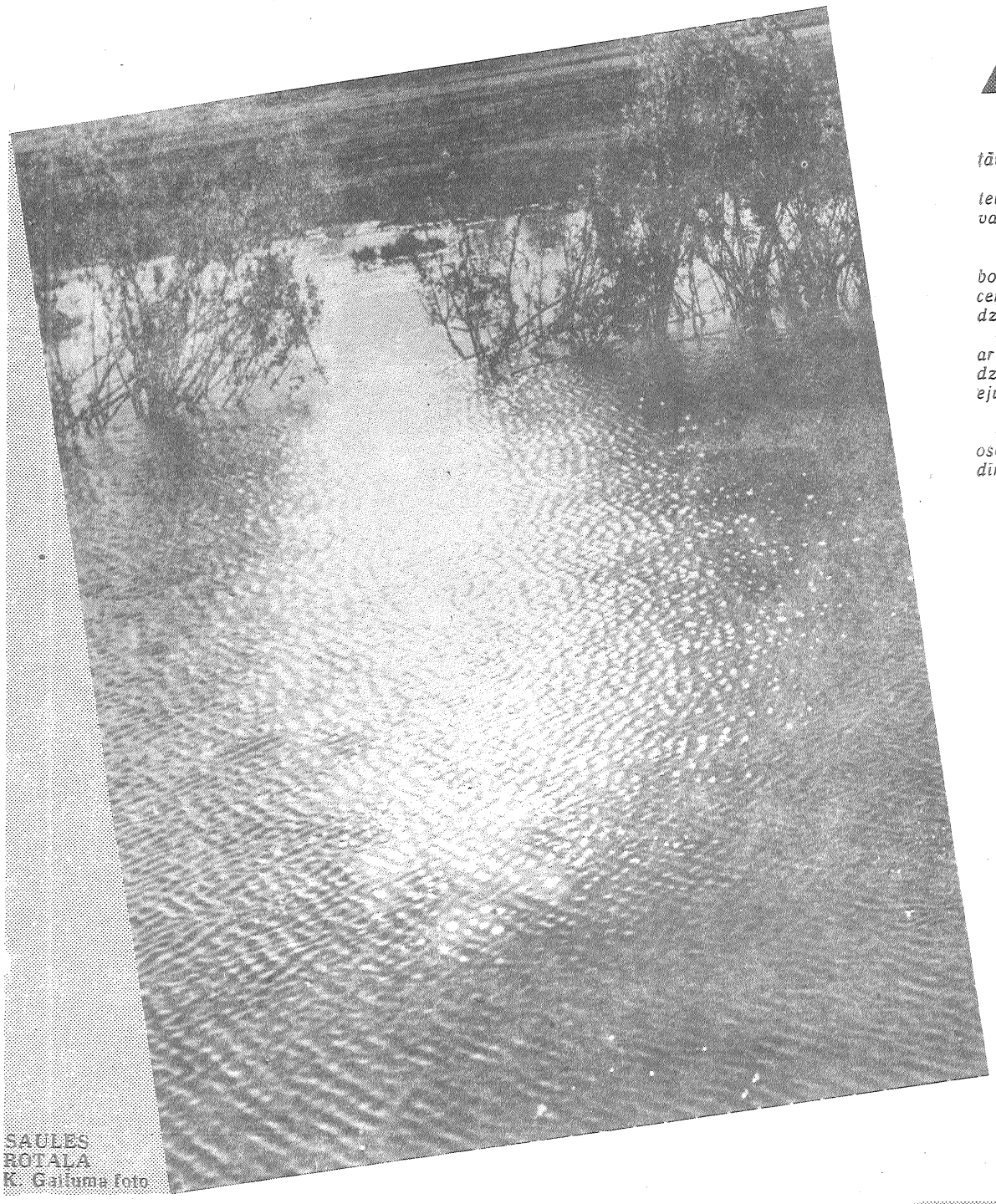

SAULES ROTAĻA
K. Galluma foto

Tu manis navaicoj

NAAIZMĒRSTULE

— Tu manis navaicoj, vai miļoju tāvu svētrim laisteitu zemi.
— Vai miļoju skaneigu mežu, zeļteitus teirumus, pučem izrūtotas pļovas, zemes acs — azarus...
— Es latvīte asu!..
— Tu manis navaicoj, vai miļoju boltos svētneicas, kur ļaudis, kai tyuceņa maun, — kur latvīšu sirdis caur dzismeņu uz Dīvu steidzās.
— Tu manis navaicoj, vai es moku ar nabogim, nalaimeigim vīnuvīt dzeivot, vai kūpā ar vīsim dzeivē eju...
— Es tak latvīte asu!..
— Es mosa vysu, kas sopēs un osorās stip rūkas uz jaunom gaišokom dīnom, stip rūkas un sauc:
— Paleidz mums, Dīveņ!..
— Navaicoj manis, vai miļoju tūs, kas steidzās uz gaismu, kas turis vīneibas karūgā...
— Es latvīte asu!..
— Tu manis navaicoj, vai miļoju zemnīkus — latvīšu cilti, tautas nokūtni, kur boltais putneņš dzid dzismeņu, pricynoj strodniku pulku...
— Tu manis navaicoj, vai man labi ir dzeivot, kad apleik skumeigi raud...
— Es latvīte asu!..
— Tu manis navaicoj, vai miļoju volūdu, kas skaista, kai putna dzismeņa, un vareiga kai pārkyuņa bolss...
— Tu manis navaicoj!
— Nadūmoj ka baile vai ļaunums uzvarēs munu sirdi...
— Es latvīte asu!..
— Miļoju Dīvu un Jo Moti, un pēc Jūs Latviju par sovu dzeivi vairāk.

LAI Dievs dod katram no mums apjēgt, cik nozīmīgā laikā šobrīd aizrit mūsu dienas — un ne tikai mūsu tautai, republikai, bet visai cilvēcei. Lai Dievs dod katram spēju apjēgt, ka cilvēces nākotne atkarīga no mums katra atsevišķi, no tā, kā katrs no mums prot sevi sakopt garīgajā ziņā, jo veselums taču sastāv no atsevišķo kopuma.

Manī pašā atbildības sajūtu laikmeta priekšā kāpinājušas tās izstādes, kas šovasar skatāmas Jasmuižā, tādēļ gribu padalīties savās atziņās par garīguma nozīmi.

Vispirms jau tas ir lielais Rainis un viņa līdz galam neuzrakstītā vēsturiskā drāma «Imanta». Rainis Imantu iecerēja kā mesiju, kā spēku, kas celsies tad, kad tauta pati un tās atsevišķie indivīdi būs gatavi saņemt brīvību, kas jebkuram nodrošina cilvēka cienīgu dzīvi.

Simtus gadus noguļējis,
Nāku lūkot latvju ļaudis:
Vai tie cejas, vai tie cīnās
Iegūt savu jaunu sauli?
Noguļēju simtus gadus:
Vai iec saule pusnakts pusē?
Vai ir latvju gars un dvēsle
Izauguši sauli saņemt?

Par garīgumu

Vai ir latvju gars un dvēsle Izauguši sauli saņemt?

Noguļēju simtus gadus,
Laiku devu gatavoties,
Ja vēl esat negatavi,
Tad vairs nebūs simtu gadu.
Tad vairs nebūs simtu gadu,
Tad būs jāgui tūkstoš gadu:
Škīdīs tautas, zudīs miņas,
Raujot noslīks lielā plūsmā.

Dialogā ar tautas nodevēju — savu kādreizējo draugu, virsaiti Kaupo, Imants skaidri un gaiši pasaka, ka mēs varam veikt vienīgi ar gara spēku:

Imants: Te vecā Rīga bij? Te varoņi?
Kaups (negribot): Es nez' — tā teikas meli — kas dajas tev?
Imants:
Te kāviies Lāčplēsis un grimis dzelmē?
Par simtiem gadiem celšoties no miega?
Kaups (aizskaities):
Ej, celies pats no miega! Ko tu murgo?
Te darbs, tu blēņo! Tu vēl neapjēdz,
Kāds karš mums draud. Jo stiprāks kā jebkad
Ir naidnieks šoreiz: zemgais, leitis, kūrs —
Tos zinām, — citādi prot karu ciel
Nāk bruņu cepurēs, — man ļaudis bēg!
Imants:
Tie bruņās pārāki un kārtībā,
I vadoņos, — mums jāspēj citād' — garā —
Kad pietikt vadoņiem — saukt divkaujā —
Kaups: Ak, ko! Nedz nāks, nedz mēs bez bruņām spētu.
Imants:
Tā gan — tā gan — tas tikai uz laiku ņēmtu:
Tiem citi nāks un nāks. — Mums jāmācās.
Mums dzīve citādi ir jāpārrada.
Nāk, nāk kas lieis un svešs, tik lieis — kā melna nakts.
Es jūtu gan, bet vairāk trīsot jūtu,
Ka lieis un svešs kas aust iekš mums kā rīts.
Se lielas lietas bij un atkal būs,
Kad nāks tas gars kā senos laikos.

* * *

Lāčplēša tēls:
Es tas, kas nebeidz cīnīties pret nakti,
Nāk nakts — se tev māns gars un vairī nakti!
Ved galā to, ko nepabeidzu es!
Imants: Kas es? Kā zāle vīstu!
Lāčplēša tēls:
Vīst, ne mirt.
Tev augt caur laikiem.
Stingušam vēl dzīvot!
Vēl mūža kainā šarot zilas ceres!
Sēgt agru sēklu, līdz tā vēlu dīgst!

Kādēļ gan mūsu vidū vēl ir tik daudzi, kas it kā grūti izprotamu iemeslu dēļ vēl kaut ko nogaida, vai ļaunākajā gadījumā tie sabiedriski politiskie notikumi, kas kūsā un virmo visapkārt, it kā uz šiem cilvēkiem nemaz neatttiecas? Atbildi man palīdzēja rast ievērojamais Latgales pētnieks Mikelis Bukšs savā darbā «Latgaļu atmūda», kas pēckara gados izdots svešumā, un līdz ar citām grāmatām skatāms Jasmuižas izstādē «Latgaliešu literatūra trimdā».

«Kunqu laikūs zemnīku dzeive beja saisteita ap divi īstodejumim. Tī beja muiža un bazneica... Bazneica kortoja goreiqū dzeivi.

Koleidz mulžā zemnīks reši kod varēja izjust, ka jys ir cylvāks, bazneicā jam šaidas sajyutās nabeja. Dīva prīškā jam beja taida poša namērsteiga dvēsele kai i muižnīkam,... Bet daži seikumi beja arī bazneicā, kas lyka saprast, ka kunqu ļaudis ir cytaidi ļaudis.

Goreidznīki sovos tīsiebos un privileqijos bēja pīleidzynoti muižnīkim. Dabeiqi, ka jī vysā sovā stojā turējos tyvok pi muižnīkim kai zemnīkim.

Muižnīkim arī bazneicā beja dažas privileqijas... Reši qadejos taidi prāvesti, kas sovos moceibos īsadrūšynoja kritizēt muižnīkus. Par mocamū un rojamū pyuli beja un palyka tikai zemnīki. Taidā veidā zemnīkim rodos prīkštots, ka jūs qrāki ir leloki kai muižnīku qrāki, un sprīdums, ka tam, kam labi klojās šamā pasaulī, tam lobok klojās arī viņā pasaulī. Muižnīku vara tyka uzskateita tikpat kai sajimta nu poša Dīva, un topēc kritizēt muižnīku varu voi izrodeit tai napakiaušeibu jau beja tikpat kai nūsastot pret pošim Dīva lykumim. Tū navārēja pijaut, un taidas dūmas beja borqi stropejamas. Pazemeiba un paklauseiba beja tūs laiku augstokī tykumi. Bet ar tū verdzisko atkareiba un nadrūšeibas īaudzynošona leidz ar aizlīqšonu nu sevis ir tykuse izveidota tik stypra, ka tautā tū naspēja sadrogot ni Pītera Migliņīka dedzeiqī saukli, ni atmūdas darbiņīku izvastais tautas apqaismošonas dorbs, ni arī vālokūs laikūs īqyuto pastoveiba. Daja latqaļu vēl arvīn mekiej sev kunqus, pi ko varātu pīsaslīt.»

Jo vairāk tādēļ arvien pieaugošā skaļumā gribas kliegt Raiņa vārdiem: «Kū tu guli, Atsamūstī!»

Turpinājums 4. lpp.

Dzejas dienas

Šodien Raiņa Jasmuiža dzejas pārpilna. Šodien šeit skanēs tuvu un tālu cilvēku balsis. Balsis, kas veido latviešu literatūru: ir Latvijā, ir aiz tās robežām dzīvojošie. Ar vārda mākslas mīlotājiem šeit tiekas Juris Veitners un Margarita Stāraste no Rīgas, Andrejs Irbe no Zviedrijas un Astrīde un Ivars Ivaņski no ASV un citi literāti. Jūs gaida arī grāmatu izsole.

Svētdienas pēcpusdienā aqlonieši pulcēsies pie Naaizmērstules kapa. Tā būs savdabīga preiūdija dzejnieces simtqadei.

Rajonā dzīvojošie literāti ar lasītājiem tiksies rajona centrālajā bibliotēkā nākošo piektdien pulksten 17,00.

NORMUNDS DIMANTS

Ir vēju smagi padebeši ligo
Pār visu niecigo un pasauligo
Un nobirdina pāris asaras.
Ak, tici, neticīgais, tas nav maz!

Tais vietās nākošvasar ziedēs neļķes,
Bet apkārt pāri palikušās peļķes
Pēc debesīm vēl mūžu ilgosies,
Līdz varavīksne visas mezglā sies.

Ar vēju smagi padebeši ligo
Pār visu niecigo un pasauligo.
Es gaidu varavīknes krāsas
Kā savas neesošās māsas.

EINĀRS PELŠS

tev lasītāj gatavs es kalpot

atmostas migla un ceļo no jūras uz krastu
no krasta uz jūru
un itin kā draugi kas tikušies atkal mēs lasītāj
nāku pie tevis lai klusti
lai klausies ar aizrautu elpu
kaut neredzam miglā un negaisā
kaut mūsu nav — mēs negaistam
skan mēmi ja dziesminieks skandē
ka viņam viss skaidrs kā diena
kad zinību jēga vien zināt kas migla
kā dievs vajag stāstīt
kā ir:
nesmejiet jūs ļautiņi
ka nezinu kam atnācu
ja zinātu kam atnācu
ne asaras nenotrauktu
bet neprāts tas apņems kad mēs tam atdosim visu
atsegsies miglāju kontūras līdzīgi mūsu
jau dzīsušām rindām
kuras no jauna reiz radīs kāds cits
un apskaidre apšļāks kad mēs tai atdosim visu
lai neesam dzīvi tak neesam īsti ar stīvi
tak neesam īsti ar beigti mēs miglas tvaikos
o mans dievišķais nākotni
negaidīts sitiens iesvlež mūs sākotnē
ak tiksimies atkal kā budas labākos laikos
saku tā es un savaldu vārdus lai nobeigtu pantu
kas nava pat sācies
lasītāj prātniek
kaut bieži sirdī man mīloši sārti
pret tevi es nežēlīgs būšu
nava patlaban mums abiem tik vaļas
lai pļāpātu tukšu
neskati rindas šīs garās
bet dari ko darīt tev klājas

VOLDEMĀRS ROMANOVSKIS

Tango „Atceries mani"

Kad mākoņi gaismojas,
zem ausmas šļakatām viļņojoties,
tu atceries mani.

Kad putnu bari tiecas
pretī agrajam staram,
tu atceries mani.

Kad noslīd nakts
kā sega no zemes pieciem,
tu atceries mani.

Kad neskaidras ilgas
skar tavu sirdi
tu atceries mani.

Kad no negaidītām asarām
skropstas kļūst smagas,
tu atceries mani.

Kad šķiršanās ēna
vairs pasauli neaizklāj,
tu atceries mani.

Ne jau nokrēslī, ne jau nakts stundā,
bet rītausmā, rīta agrumā
tu atceries mani.

Par garīgumu

Sākums 3. lpp.

Ar bezgala lielu pārliecības spēku uz mani iedarbojās Konstantina Raudives filozofiskās pārdomas «Laikmeta atjaunotāji», tādēļ šīs pārdomas par garīguma nozīmi mūsdienās gribu nobeigt ar fragmentu no šīs grāmatas:

«Mēs esam nonākuši līdz savas esmes pēdējiem jautājumiem, esam ieskatījušies sava laikmeta kapā, tur; pūstošajā līķī pazinuši sevi, šaušalās prasām: vai tas ir viss, kas mēs esam varējuši būt, vai tas ir viss, kas mēs esam, vai ar šo stāvokli jāsamierinās kā ar neatsaucamu nenovēršamu likteni? Šis konstatējums, šī atziņa vien liek mums atjēgties, atgisties: mēs esam kaut kas vairāk, mēs neesam dzimuši tādēļ vien, lai eksistences cīņā sevi nodzītu, iztērētu un iznīciņātu, mēs nedzīvojam tikai tālab, lai kalpotu pašuzturēšanas dziņām, lai šim badīgajam dziņu mehānismam vergotu bezjēdzīgā padevībā. Mēs esam dzimuši kaut kam labākam, kaut kam tādam, kas mūsu dziņām liek apklust, eksistences cīņai zaudēt savu brutālo skarbumu, nāves domai tās bezcerīgo neziņu: mēs esam dzimuši, lai attīstot savas gara spējas ieskatītu, ka mūsu dvēsele nav tikai no šīs pasaules, ka mūsos ir apslēptas pārdabīgas spējas — mūsos iemājo gars, tā mājoklis un vienība ir mūsu dvēsele. To atzinuši, mēs izjūtam sevī dziņu atvieglojumu, mēs neesam tikai dabas aklo, neapzinīgo dziņu līdzeklis, bet visu šo līdzekļu augstākais mērķis: Cilvēks Dievā, Dievs — cilvēkā. Šai dievišķā — cilvēcīgā sintēzē atklājas cilvēciskās parādības jēga zemes dzīvē, atklājas viņa nopietnākais uzdevums — savu dzīvi veidot saskaņā ar tiem principiem, kas atklājas morāliskās normās, kas kopš pirmā cilvēka zemes virsū ierakstīts sirdīs, kas kā neiznīcīga un nepārejoša iespēja savus sākumus glabā kosma Pirmgarā! Ārpus viņa nav nedz mūsu, nedz citu pasauļu, viņā mēs esam vienoti kā vienreizīgas un nepārejošas būtnes, mēs nesam atbildību par savu esmi kopš tā brīža, kad mūsos atklājas gars: mūsu dvēsele nav neapzināga radība, bet sevī esoša, sevi apzinoša, no sevis neatkarīga un savas apziņas robežās brīva. Šai apziņas lokā sākas gigantiskais cilvēka darbs, ko tas raudzījis morālfilozofijā pamatot, nostiprināt un saistīt cilvēci no gribas un prāta neatkarīgā augstākā principā. Dievs kā redzamās un neredzamās pasaules pirmsubstance tiek pieņemts visu reliģisko sistēmu pamatā. Neatkarīgi no tautu vēsturiskās attīstības, no sociālajiem un klimatiskajiem apstākļiem, no kultūras līmeņa un tās izpausuma veidiem, Dieva nojausma mūsos dota kā potence un tās atmošanās un atklāšanās arvien bijusi saistīta ar izcilu personību parādīšanos: jo kāda personība bijusi dievišķāka, jo tās atklāsmes patiesākas un nemainīgākas. Neviena dziļa domātāja personība nav noraidījusi tos atzinumus, ko mums atklājis budisms, konfuciānisms, laisms vai muhamedānisms: mums, Eiropas iemītniekiem, grieķu un jūdu gara mantiniekiem, reliģiozais ceļš ir visskaidrāk un neapšaubāmāk atklājies Kristus personībā. Kristietība savā vēsturiskajā un pārvēsturiskajā substancē ir Dieva—cilvēka un cilvēka—Dieva vienības augstākā realizācija, vienreizīgākais notikums, kopš cilvēce sevi sākusi apzināties kā Dieva nemirstīgo un neiznīcīgo daļu. Atrast pareizu ceļu uz kristietību nozīmē cilvēci apvienot Dievā, nozīmē to atbrīvot no pretišķībām un personīgas dabas patvaļas un maldiem, iznīcinot izolācijas smagās robežas, kas cilvēku šķir no cilvēka. Cilvēks nav uztverams nedz kā ekonomijas, nedz kā ainavas produkts, bet kā metafiziska parādība: viņš ir neizdomājamu iespējamību vienība, un jo dziļāk sevi pazīs, jo stiprākas saites atklās ar savu pārfizisko esmi, jo nesatricināmāku pārliecību iegūs par to, ka cilvēks veidojas stingru dievišķu normu pasaulē, ka novirzīšanās no tām nozīmē sevi iznīcināt kā augstākas organizācijas vienību vai arī sevi atmest neapzinīgo un aklo dziņu haosā.

Par spīti ieīstināšanas neveiksmei un ieīstinātāju daudzkārtējai liekulībai, divkosībai un ļaunprātībai, kristīgās kultūras ideāli savā būtībā ir patiesi saskaņīgi ideāli, kas spējīgi Eiropu apvienot, apaugļot un atjaunot. Tiklīdz Eiropas sabiedrība mēģina no tiem dezertēt, palikt tiem neuzticīga, Eiropa kā vienība zaudē savu spēku un viegli pieejama svešiem, naidīgiem iespaidiem un ietekmēm. Aizgūtie, no svešiem kontinentiem pārdēstītie ideāli, bez psihiskās īstenības un garīgā klimata, vai nu Eiropā vairojuši haosu vai arī tās garu paralizējuši, laupīdami radīšanas impulsu. Mums nevar palīdzēt nedz budisms, nedz konfuciānisms, nedz pagānisms — palīdzēt var vienīgi gars, tā kultūra, kurā mēs metafiziski esam ieaugušī un no kuras mūsu dvēseles apzinīgi vai neapzinīgi barojas. Tas ir mūsu liktenis, un tiklīdz tam kļūstam neuzticīgi, zaudējam to, kas esam, kļūstam par bezsakņainiem epigoniem, par savas esmes klaidoņiem, par savas vēsturiskās misijas nodevējiem.

Eiropas dvēsele ir liberāli kristīga dvēsele, un vienīgi šai dvēselei ir izšķirēja vara par mūsu nākotni. No šīs dvēseles ir izaudzis drosmīgais, vispārvarētājs mīlestības ideāls, kas radījis Vakareiropas kultūru.

Bez šīs kultūras mēs nebūtu, kas esam, un dezertēt no tā nozīmē dekadenci un bojāeju. Kristīgās kultūras nihilisti ir Eiropas kapraci un nāves vēstneši. Kas mēs šodien vēl esam, ko mēs vēl sevī par patiesi cilvēcīgu atzīstam, ir kristīgās kultūras veidojums, un ja nākotnē radīsim jaunu «renesansi» vai «apgaismības laikmetu», tad arī tas būs kristīgās intuīcijas un kristīgā ģēnija radījums.

Mūsu nākotne nekur citur nav atrodama, nekur citur nav iezīmēta kā mūsu sirdīs, un, kādas būs mūsu sirdis, tāda būs mūsu nākotne. Ja mums izdotos atdzemdēt visnepazīstamāko un aizmirstāko kristietības ideālu — LĪDZCIETĪBU, šos dvēseles neredzamos, bet visvarenos spārnus, tad mūsu nākotnes sejā iezīmēsies jauni vabsti, cilvēks cilvēkam kļūs par patiesu brāli.»

Šīs meditācijas, kas pavadījušas mani pēdējos desmit gados — dziļākās vientulības un izolācijas gados, gribu noslēgt ar Jāna evaņģēlija vārdiem:

«Kas no miesas dzimis, ir miesa, kas no Gara dzimis, ir gars. Nebrīnies, ka es tev sacījis: jums jāpiedzimst par jaunu. Vējš pūš, kur gribēdams, un tu dzirdi tā pūšanu, bet nezini, no kurienes tas nāk un kurp iet. Tāpat tas ir ar ikvienu, kas piedzimis no Gara.»

B. DUCMANE,

Raiņa Jasmuižas muzeja vadītāja

Skaista mana tēva sēta...

— tā gribas teikt, ieejot šajā pagalmā. Diemžēl šī, kā simtiem citu, ir tukša un atstāta likteņa varā. Urbanizācija ienākusi arī Latgalē.

Visi aizņemti ar piena un gaļas ražošanas plānu izpildi. Bet pārkārtošanās periodā vajadzētu sākt domāt, kā atgriezt ciemus un ciematiņus. Lai tajos dzīvotu cilvēki. Lai viņi justos kā saimnieki. Veidotu lauku ainavu, celtu skaistas mājas ne tikai pēc rīdzinieku projektiem.

Izsenis latvieši dzīvoja lielās ģimenēs. Katrā pieci, seši bērni. Bērni kā jau bērni, katram savs raksturs, katram savas tieksmes. Mūsdienu laukos vajadzīgi tikai traktoristi un slaucējas. Ja kolhozā traktoristu vajag simts, tad slaucēju piecdesmit. Kāda var būt saruna par demogrāfiju.

Izeja varētu būt, ja atjaunotu mājsaimnieces statusu kā tādu. Bez tam, ievērojot interešu dažādību, mūsu, ik pēc desmit kilometriem tapušajos centriņos (ciematiņos) ierīkot pa nelielam ceham, filiālei.

Bet labāk liekas rūpes neuzņemties? Gan jau citi. Dzird — pat akciju sabiedrības Latvijā nodibinātas. Bet tas jau tur kaut kur. Ko nu mēs...

I. SALNAVIETIS

„Melnās acis" Līvānos

Nu jau vairāk nekā divdesmit gadus sevi attaisno Maskavas teātra «Romen» trupas iedibinātā tradīcija — koncertturnejas pa visu valsti. Mūsu ansamblis «Melnās acis» ir viens no pieciem šādiem radošiem kolektīviem, kuri sezonas starplaikos strādā kā patstāvīga mākslinieciskā vienība.

Kolektīva profesionalitāti un mākslinieciско savdabību apliecina biežas uzstāšanās prominentajā koncertzālē «Rossija», ieraksti televīzijā, vairākkārtējas uzstāšanās ārzemēs. Nesen PSRS un Indijas sadraudzības festivāla ietvaros vien tika snieqti vairāk nekā sešdesmit koncerti. Pašlaik kolektīvs gatavojas vieskoncertiem Ungārijā.

Mākslinieciskā vadītāja L. Dželakajeva un konsultanta PSRS Tautas skatuves mākslinieka N. Sličenko vadībā tika sagatavota jauna programma, ar kuru ir jau iepazinušies Maskavas, Kurskas, Pleskavas, Baltkrievijas PSR skatītāji. Sevišķu atzinību izpelnījās pazīstamā romance «Melnās acis» Liānas Miklašas izpildījumā, aizrautīgās čigānu melodijas un dejas, vadošo mākslinieku Katrīnas un Aleksandra Šiškovu (lomas filmās «Tabors aiziet debesīs», «Cietsirdīgā romance», «Čigāns») sniegums.

Skatītāju atsaucību kā visvērtīgāko balvu oktobrī paņemsim uz mājām, bet tagad, septembrī, sākām:

— Labvakar, Latvijas skatītāji!

Igors CERVONIJS,
ansambļa direktors

Milicija meklē

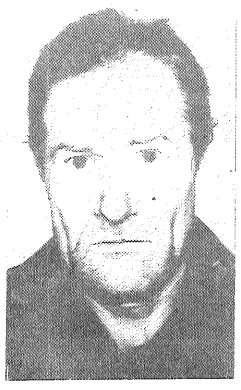

Preiļu rajona izpildkomitejas iekšlietu daļa lūdz iedzīvotājus sniegt palīdzību Ivana Marčenoka (dzimis — 1937. gadā) sameklēšanā, kurš izdarījis smagu noziegumu.

I. Marčenoka pazīmes: augums — apmēram 170 cm, kalsns, seja grumbaina, mati īsi, ar sirmumu, atsukāti uz aizmugurī. Viņš var būt ģērbies pelēkos svārkos un biksēs, flaneļa kreklā (sarkans ar rūtīm), kājās — pelēki ziemas puszābaki.

Ja jums kaut kas zināms par I. Marčenoku vai viņa atrašanās vietu, lūdzam ziņot rajona iekšlietu daļai pa tālruņiem 02, 22540 vai 44402.

Jau iepriekš pateicamies par palīdzību.

Preiļu rajona izpildkomitejas iekšlietu daļa

Līvānu stikla fabrikas kultūras namā 20. septembrī plkst. 19.00 čigānu ansambļa

«MELNĀS ACIS»
(Maskavas teātra «Romen» grupa)
KONCERTS.

Mākslinieciskais vadītājs Leonīds Dželakajevs, konsultants Nikolajs Sličenko.

Solisti: Liāna Miklaša, Katrīna un Aleksandrs Šiškovi — lomu izpildītāji kinofilmās «Čigāns», «Tabors aiziet debesīs», «Mans piemīlīgais, maigais zvērs».

Biļetes pārdod kultūras nama kasē.

PREIĻU RAJONA PATĒRĒTĀJU BIEDRĪBU SAVIENĪBAS SAGĀDES UN RAŽOŠANAS APVIENĪBA

no šī gada 14. septembra iepērk no rajona iedzīvotājiem cūkgaļu par 3,70 rbļ. kilogramā.

RAJONA IZPILDKOMITEJA

paziņo, ka 1989. gada 22. septembrī rajona izpildkomitejas zālē plkst. 11.00 notiks rajona invalīdu biedrības dibināšanas sanāksme. Piedalīties tiek aicināti 16 gadu vecumu sasniegušie pirmās, otrās un trešās grupas invalīdi. Nepilngadīgo invalīdu intereses var pārstāvēt viens no vecākiem.

Redaktors P. PIZELIS

ĻENĪNA KAROGS

● MŪSU ADRESE: 228250, Preiļos, Komjaunatnes ielā 1.

● REDAKCIJAS TALRUŅI: redaktors — 22059, redaktora vietnieki — 22154, atbildīgā sekretāre — 21986, partijas dzīves un padomju celtniecības nodaļa — 21769, agrorūpnieciskā kompleksa, sporta, skolu un jaunatnes dzīves nodaļas — 21759, rūpniecības, celtniecības un kultūras nodaļas — 21985, foto korespondents — 22203, korektori, grāmatvedība, ziņas par sludinājumiem — 22305.

Laikraksts iznāk otrdienās, ceturtdienās un sestdienās latviešu un krievu valodās. Iespiests Latvijas Izdevniecību, poligrāfijas un grāmatu tipogrāfijā (Daugavpilī, Valkas ielā 1). Izdevniecība tipogrāfijā (Daugavpilī, Valkas ielā 1). Izdevniecība «Zvaigzne» (Rīgā, M. Gorkija ielā 105). Viena nos. iespiedloksne. Ofsetiespiedums.

«Ленина Карогс» («Ленинское знамя»). Газета Прейльского районного комитета КП Латвии и районного Совета народных депутатов на латышском языке.

Metiens 14 421 eksemplārs (latviešu valodā — 10 132 eks., krievu valodā — 4 289 eks.).

Indekss 68169.

Pas. 1147.